

'Hier gaat mijn hart sneller van kloppen'

JARENLANG VERDRONG ZIJ HAAR DROOM OM ALS JOURNALIST IN HET BUITENLAND TE GAAN WERKEN. TOT MAART DIT JAAR. TEGEN ALLE TRENDS EN ADVIEZEN IN TREKT EVA DE VRIES (1984) DE STOUTE SCHOENEN AAN EN VESTIGT ZICH ALS FREELANCE JOURNALIST EN FOTOGRAAF IN OOST-AFRIKA.

tekst EVA DE VRIES beeld MAAIKE PUTMAN

Tien jaar geleden las ik tijdens een wintersportvakantie voor de open haard het boek 'Help ik ben blank geworden' van journalist Bram Vermeulen. Op een indringende manier vertelde hij over zijn correspondentenschap in Zuid-Afrika, de mensen die hij ontmoette en de verhalen die hij maakte. Dat wilde ik ook. Het gevoel was zo sterk dat het me emotioneerde. Ik wilde verhalen maken over grote thema's, misstanden aan de kaak stellen de beeldvorming beïnvloeden, maar ook gewone mensen een stem geven. De buitenlandjournalistiek leek de perfecte combinatie van mijn studies, vele reizen naar Afrika, eindeloze nieuwsgierigheid en mijn ambitie om te schrijven en te fotograferen. En toch sloeg ik eerst een andere weg in. Er kwam een organisatorische baan bij een mediaorganisatie

op mijn pad en als net afgestudeerde twintiger kon ik het contract en het leuke takenpakket niet weerstaan. Door mijn werk ontmoette ik veel filmmakers, journalisten en fotografen. Mijn baan was interessant en ik leerde veel, maar geregeld voelde ik vlagen van jaloezie. Wil ik niet het liefst zelf de verhalen maken? De kritische stemmen in mijn hoofd floten me terug en werden bevestigd door managers, collega's en vrienden: 'Ga gewoon door met waar je goed in bent. Waarom zou je een vaste baan opgeven voor de onzekerheid van een correspondentenschap?'

'Waarom zou je een vaste baan opgeven voor de onzekerheid van een correspondentenschap?'

Begin dit jaar hakte ik toch de knoop door, ik wil later geen spijt krijgen dat ik het niet eens geprobeerd heb. Ik zegde mijn baan op, beëindigde het huurcontract, verkocht de meubels en stalde mijn boeken op zolder bij mijn ouders in Twente. In maart was het zover. Met drie grote koffers vloog ik naar Nairobi, Kenia. Centraal gelegen in Oost-Afrika en een goede uitvalsbasis voor andere landen in de regio.

Zes maanden later zit ik achter mijn Keniaanse bureau met uitzicht op de bananenbomen en het kippenhok van de burens. Het whiteboard aan de muur toont me de deadlines voor de komende weken. Op het prikbord hangen verfrommelde briefjes met telefoonnummers, krantenknipsels en een paar foto's van mijn oude leven in Nederland. Mijn eerste halfjaar als prille freelance journalist in Oost-Afrika verloopt beter dan verwacht. Ik schreef een aantal verhalen voor het Vakblad van de Bloemisterij, een niche magazine en daardoor niet bekend, maar de concurrentie is minder en de vergoedingen zijn goed. En ik ondersteunde Afrika-correspondent Koen de Regt van RTL4 met de productie van een reportage over olifantenstroperij in Kenia. In totaal verkocht ik tweeëntwintig verhalen

Na de studies journalistiek, internationale betrekkingen en conflictstudies werkte Eva de Vries (1984) als producent, redacteur en projectmanager bij mediaorganisaties Lokaalmondiaal en Movies that Matter. Na zes jaar vaste dienst zegde ze haar baan op en vestigde ze zich in maart 2016 als freelance journalist en fotograaf in Oost-Afrika. Nu werkt ze vanuit de Keniaanse hoofdstad Nairobi voor onder meer De Groene Amsterdammer, Runners World, Nieuwe Revu, Wordt Vervolg, Oneworld, Reformatorisch Dagblad en diverse vakbladen. Zie: storiesby-eva.com

aan zeven verschillende online en printmedia.

Toch vind ik dat het niet voorspoedig genoeg gaat en dat ik behoorlijk moet leuren om mijn werk aan de man te brengen. Aan ideeën geen gebrek, maar het daadwerkelijk slijten ervan blijkt een vak apart. Overtuigd van de kwaliteit en urgentie van een verhaal mail ik vol enthousiasme verschillende redacties. Met een kriebel in mijn buik druk ik op 'send', en dan begint het wachten. 'Bedankt voor je voorstel, maar we hebben geen interesse'. En even later: 'Vorige maand hadden we al een verhaal uit Afrika, dus voorlopig is er geen ruimte'. Of, veelgehoord: 'We werken met vaste freelancers, dus helaas'. In het begin doet iedere afwijzing pijn. Inmiddels ben ik erop ingesteld, maar ik kan niet ontkennen dat het mijn onzekerheid aanwakkert. Maar hoe zorg ik ervoor dat mijn pitch opvalt? Op welke manier overtuig ik een redacteur van de urgentie van een verhaal?

Ook veiligheidsdilemma's passeerden de revue. Begin juli zou ik naar Zuid-Soedan gaan voor een verhaal over vrouwelijke 'peacekeeping' teams. Het ticket was al geboekt en het visum zat al in mijn paspoort. De situatie in de hoofdstad Juba verslechterde iedere dag. Het leek erop dat Afrika's jongste natie opnieuw in een burgeroorlog terecht zou komen. Twee dagen voor mijn vertrek begonnen de gevechten tussen het regeringsleger en de rebellen. Honderden mensen kwamen om. Er waren weinig journalisten ter plekke, dus waarschijnlijk zou ik meer kunnen doen dan alleen dat ene verhaal. Moet ik dit zien als een kans? Of zet ik mijn leven op het spel als ik alsnog ga? Gelukkig hoefde ik de keuze niet zelf te maken. Het vliegveld in Juba lag onder vuur en mijn vlucht werd geannuleerd.

De dag erna mailde ik met NRC-correspondent Koert Lindijer. 'Zodra er weer vluchten gaan, vertrek ik meteen', schreef hij. Ik realiseerde me dat ik vooral opgelucht was dat ik daar niet was. Onder een tafel of in een schuilkamer, met een constant geluid van vliegende kogels op de achtergrond. Ondanks mijn bewondering voor collega's die deze gebieden wél opzoeken is verslaggeving in oorlogssituaties duidelijk niet aan mij besteed. Ik richt me liever op de achtergrondverhalen.

De vaak matige vergoedingen maken het werk lastig, maar tegelijkertijd dwingt het me om creatief en innovatief te zijn. Gemiddeld krijg ik ongeveer € 350,00 voor een reportage waar ik voor op pad moet en meerdere mensen voor interview. Dat is inclusief de foto's, die ik er meestal zelf bij lever. Om mijn laatste vaste maandsalaris te evenaren moet ik ruim acht van dit soort artikelen per maand verkopen. Dat is onmogelijk. Met research, interviews, reizen en de uitwerking ben ik namelijk minimaal drie dagen per verhaal bezig. En daarbij komt dat de reiskosten bijna nooit vergoed worden. Om dit op te vangen, probeer ik dezelfde verhalen in een andere vorm te publiceren in verschillende media. Zo bezocht ik

in het voorjaar een trainingskamp in de Ngong Hills vlakbij Nairobi. Achtentwintig hardlopers uit Congo, Somalië en Zuid Soedan waren geselecteerd in de vluchtelingenkampen in het noorden van Kenia en hoopten zich te kwalificeren voor de Olympische Spelen. Ik verkocht dit onderwerp aan Runners World, Oneworld Magazine en De Groene Amsterdammer. Al met al kan ik nog niet rondkomen van mijn journalistieke werk, daarom doe ik er opdrachten naast als tekstschrijver of producent.

Ik voel me trots als ik mijn verhalen terugzie in een magazine, krant of online. Blij ben ik als een eindredacteur tevreden is of als ik complimenten krijg over mijn foto's. En voldaan als een lezer me laat weten onder de indruk te zijn van een verhaal. Maar ik ben er nog lang niet. Ik wil scherper kunnen schrijven, kritischer zijn en meer vaste opdrachtgevers om me heen verzamelen. Ik zou graag multimedialer willen werken, grote journalistieke projecten opzetten met andere creatievelingen en schrijven voor internationale media. De komende jaren blijf ik in Oost-Afrika. Zo kan ik me verder verdiepen in dit deel van het continent en weten hopelijk steeds meer opdrachtgevers me te vinden. De ontwikkelingen gaan hier snel en er zijn veel mooie en belangrijke verhalen te vertellen.

Soms lig ik 's nachts te woelen. Terwijl ik de krekels buiten hoor tjirpen vraag ik me af of het alle moeite wel waard is. De gedachte aan een vaste baan met een regelmatig inkomen en collega's om mee te sparren lonkt. Maar als ik even later weer een voor mij onbekende wereld instap met mijn camera en notitieblok in de aanslag, dan weet ik weer waarom ik dit doe want dit is waar mijn hart sneller van gaat kloppen. Mijn beslissing was de juiste.

Heb je ook een mooi en interessant persoonlijk verhaal te vertellen? Mail je idee naar msslats@villamedia.nl

